

ת"פ 59138/07/13 - מדינת ישראל נגד אדוארד סקוטה - נדון, יבגני רודובינסקי - נדון, סלמון סהאלו - נדון, ליאוניד חלבינר

בית משפט השלום באילת

05 יולי 2017

ת"פ 59138-07-13 מדינת ישראל נ' סקוטה ואח'

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק ועו"ד אבי ביטון
פרקליטות מחוז דרום

נגד
הנאשמים:

1. אדוארד סקוטה - נדון
2. יבגני רודובינסקי - נדון
3. סלמון סהאלו - נדון
4. ליאוניד חלבינר ע"י ב"כ עו"ד אבירם סנגוריה ציבורית

הכרעת דין לנאשם 4

האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם ליאוניד חלבינר (להלן: "הנאשם" או "הנאשם 4") הועמד לדין בגין שתי עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעי' 274(1) ו-(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. לפי כתב האישום, שלימים תוקן, ביום 18.1.2013 בסמוך לשעה 00:10, הגיעו השוטרים רפאל נידם (להלן: "נידם") ומרינה סיגל (להלן: "סיגל") לדירה באילת (להלן: "הדירה"), בעקבות דיווח על רעשים. בדירה שהו ארבעת הנאשמים ואדם נוסף ששמו ויקטור קריצנקו (להלן: "ויקטור").

בהגיעם של השוטרים לדירה, הבחין נידם בנאשם 2, יבגני רודובינסקי (להלן: "הנאשם 2" או "יבגני"), כשהוא מעשן סיגריה החשודה כ"ג'וינט". נידם תפס את הסיגריה והודיע ליבגני שהוא מעוכב. כתוצאה מכך, החלו הנאשמים לתקוף את נידם, בכך שדחפו אותו לכיוון היציאה מהדירה וניסו לקחת ממנו בכוח את הסיגריה שתפס, ואילו ויקטור ניסה לחסום את הנאשמים בגופו מלהגיע לנידם.

נידם הזעיק סיוע משטרתי במכשיר הקשר, ולמקום הגיעו השוטרים שמעון בידוסה (להלן: "בידוסה") והמתנדבת סימונה אדרי. בשלב זה ניסו השוטרים נידם ובידוסה לעצור את יבגני, לאחר שנידם הודיע לו כי

הוא עצור. כתוצאה מכך, התנפלו הנאשמים פעם נוספת על נידם ותקפו אותו במכות אגרופ, משכו בבגדיו והורידו אותו לרצפה. בידוסה ניסה לחלץ את נידם והותקף גם הוא על ידי הנאשמים, בעוד שווקטור ניסה לחסום את הנאשמים מלהגיע לשוטרים. בעת שנידם היה על הארץ, ניסה הנאשם 1, אדוארד סקוטה (להלן: **"הנאשם 1"** או **"סקוטה"**), לתקוף אותו באמצעות בקבוק ולהכות בראשו, אך ויקטור ובידוסה מנעו זאת ממנו.

למקום הגיעו שוטרים נוספים ועצרו את ארבעת הנאשמים. סקוטה סירב והתנגד למעצר, בגופו, בידיו וברגליו. נידם אזק את סקוטה ובחיפוש על גופו נמצא בכיסו סם מסוג חשיש במשקל 0.3409 גרם. לאחר מכן הובאו הנאשמים לתחנת המשטרה. בעת שהשוטר שמעון כהן שמר על סקוטה ברחבת החנייה של המשטרה, סקוטה איים עליו באמרו: "חכה יומך עוד יגיע". בהמשך הגיע נידם לשמור על סקוטה, וזה איים גם עליו, באמרו: "אני עוד אזיין אותך, הסוף שלך יגיע" ואמר לו כי עליו ללמוד את המילה "מיינס" באנגלית כי הוא יצטרך את זה.

3. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי במועד הרלוונטי, שהה בדירתו עם הנאשמים האחרים וויקטור, כשלפתע נפתחה הדלת ולדירה נכנסו השוטרים נידם וסיגל. הנאשם טען כי לא ידע מדוע הגיעו השוטרים לדירתו והוא הופתע מכך. נמסר כי בכדי להיכנס לדירה היה על השוטרים לפתוח את השער ולחצות את החצר הצמודה לדירה, שהינה שטח פרטי. לדברי הנאשם הוא שאל את נידם לפשר מעשיו במקום, וביקש לברר האם יש בידיו צו, אך לטענתו בתגובה לכך קיבל מכה בראשו והוא נפל ארצה.

הנאשם טען כי לא הבחין האם יבגני אחז בסיגריה מסוג "ג'וינט" ולא ראה את נידם תופס אותה. הנאשם שלל את הטענות כי תקף את נידם, דחף אותו כדי להוציאו מדירתו, משך בבגדיו או ניסה לקחת מידו את הסיגריה, שהרי לטענתו כלל לא היה מודע לקיומה. הנאשם אישר כי למקום הגיעו כוחות משטרה רבים, אך כפר בטענה שהיה שותף לתקיפת שוטר כלשהו. נטען כי פעילות השוטרים במקום הייתה ללא סמכות. ב"כ הנאשם טען להגנה מן הצדק ובהקשר זה ציין כי כתוצאה מהאירוע נגרם לו זעזוע מוח. צוין כי הנאשם היה במצב של שכרות כבדה, עקב חגיגות יום הולדתו, ומשכך לא גובשה הכוונה המיוחדת הנדרשת להרשעה בעבירות בהן הואשם.

4. למען שלמות התמונה, יצוין כי במהלך ניהול ההליך, הגיעו הנאשמים 1-3 והמאשימה להסדרי טיעון, שכללו תיקון כתב האישום בעניינם, ואלה אושרו על ידי בית המשפט. וכך נקבע ביחס לכל אחד מהנאשמים 1-3:

4.1 הנאשם 1 הורשע על יסוד הודאתו בביצוע שתי עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) ו-(3) לחוק העונשין והחזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) ו-(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973. על הנאשם 1 נגזר צו של"צ בהיקף של 400 שעות, מאסרים על תנאי לתקופות של 8 ו-4 חודשים וקנס בסכום של 2,000 ₪.

4.2 הנאשם 2 הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) ו-(3) לחוק העונשין. לפי כתב האישום המתוקן, הנאשם 2 נצפה מעשן סיגריה החשודה כג'וינט והשוטר נידם תפס אותה והודיע לנאשם 2 שהוא מעוכב. על הנאשם 2 הוטל עונש מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים כשהופעל מאסר מותנה למשך 4 חודשים בחופף, מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים וקנס בסכום של 1,000 ₪.

4.3 הנאשם 3 הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירה של התנגדות למעצר לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט 1969. על הנאשם 3 הוטל עונש מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים וקנס בסכום של 1,000 ₪.

תמצית פרשת התביעה

5. התביעה עתרה להרשעת הנאשם על בסיס המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט בשתי עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) ו-(3) לחוק העונשין: האחת, כנגד נידם; והשנייה, כנגד בידוסה. להלן עיקרי העדויות והראיות שהוצגו מטעם המאשימה, הנוגעות בעיקר לחלקו של הנאשם:

5.1 **רפי נידם**, שוטר במרחב אילת, מסר כי הוא והשוטרת סיגל הגיעו לדירת הנאשם בעקבות דיווח אודות רעש. לדבריו, עם הגיעו למקום שמע צעקות עוד מרחוק. כשעמד מחוץ לשער של חצר הדירה, הבחין כי הכניסה לדירה היא במרחק של 10 מטר מהשער, ולגרסתו הריח ריח של חשיש מכיוון הדירה. נידם מסר כי ראה את הנאשם 2 עומד קרוב לפתח הכניסה לדירה, כשהוא אוחז בידו "ג'וינט".

לכן, כך העיד נידם, הוא נכנס לחצר דרך השער שלא היה נעול ולאחר מכן לדירה, שדלתה הייתה פתוחה, והודיע לנאשם 2 כי הוא מעוכב בגין החזקת חומר החשוד כסם, ולקח ממנו את ה"ג'וינט". כתוצאה מכך, החלה "השתוללות" של הנוכחים בדירה, שהיו שיכורים מאוד, הנאשם 1 ניסה לפגוע בו באמצעות בקבוק והיתר הכו אותו וניסו לדחוף אותו אל מחוץ לדירה, למעט ויקטור שהגן עליו בגופו ושמר עליו. נידם מסר כי בשלב זה הוא נסוג לאחור לכיוון היציאה, "הקפיא" כל פעולה והזעיק סיוע, כשכל העת ויקטור הגן עליו עם הידיים ומנע מהנאשמים מלהכותו באגרופים ובבעיטות.

עם הגעת בידוסה למקום הוא אמר לו כי עליהם לעצור תחילה את הנאשם 2, ומשהחלו לבצע את המעצר, החריפה ה"השתוללות" של כל המעורבים. נידם תיאר כי בעת שניסה לאזוק את הנאשם 2, הוא הוכה באגרופים עד שהוא והנאשם 2 הופלו ארצה. לפי תיאורו, כפתורי חולצתו נפרמו, אבזם מעילו נקרע ושעון היד שלו עף מפרק כף ידו, ובעודו שכוב על הארץ חש במכות אגרופ. נידם לא ידע לייחס לכל אחד מהנאשמים אלו מכות הפליא בו, אך תיאר את האירוע בכללותו כמעשה "לינץ", הגם שלא נגרמו לו חבלות על גופו.

בהמשך הגיעו למקום כוחות משטרה נוספים, עד שבמקום נכחו כ- 12 שוטרים, והוא הנחה את הצוותים לעצור את כל הנוכחים, למעט ויקטור, שכאמור הגן עליו במהלך האירוע.

5.2 שמעון בידוסה, שוטר במרחב אילת, מסר כי במועד האירוע, שימש סייר והתלוותה אליו מתנדבת בשם סימונה. בידוסה מסר כי הגיע למקום האירוע עקב קריאה של ראש המשמרת נידם לסיוע, היות והוא נקלע להתנגדות מצד מספר מעורבים. בידוסה תיאר את מקום האירוע כיחידת דיור בקומת קרקע, שבכדי להיכנס אליה יש לחצות חצר מגודרת בגדר חיה. בידוסה הוסיף כי דלת הכניסה לדירה הייתה במרחק צעדים ספורים מהכניסה לחצר. לדבריו כאשר הגיעו למקום שער החצר היה פתוח וניתן היה לשמוע צעקות ומהומה. בידוסה ציין כי בשל אופי האירוע, הוא ביקש מסימונה להישאר מאחור ולשמור על השער.

בידוסה מסר כי כאשר נכנס לחצר ראה את נידם עומד בפתח הדירה, עוצר את אחד הנאשמים שהיה בדירה וקורא לו לצאת. לדבריו, נידם אמר לו כי הוא תפס סמים, אך הוא אינו מצליח לעצור את החשוד מפני שהם מתנפלים עליו. בידוסה ציין כי נידם תפס בידו של אחד הנאשמים וניסה לעצור אותו, ובתגובה יתר הנאשמים שהיו בדירה, שהיו להערכתו שיכורים או מסוממים, התנפלו על נידם, השתמשו נגדו בכוח, הפילו אותו ארצה, "רמסו" אותו, נשכבו עליו ולפתו אותו. בידוסה תאר כי ניסה לחלץ את נידם מידיהם של הנאשמים, אך הנאשמים התנפלו גם עליו, בסגנון "התגוששות יונית". לדבריו, הוא התקשה לחלץ את נידם כיוון שהיה צריך להיאבק בנאשמים ולחלץ עצמו מידם. בידוסה הוסיף שהסיטואציה הלחיצה אותו והוא חש שחיייהם נתונים בסכנה. לטענתו ניסה לדבר אל הנאשמים, אך הם לא הקשיבו להוראותיו ורק בעזרת אדם נוסף, ויקטור, שהיה בדירה וסייע להם, הצליחו לגבור על הנאשמים ולהיחלץ מהקטטה. לאחר מכן, לבקשתו, ויקטור חצץ בינו ובין נידם לבין הנאשמים, בעודו עומד בפתח הדלת ובכך מנע מהם השוטרים להיכנס לדירה, אך גם לא אפשר לנאשמים לצאת לעברם. לדבריו, הנאשמים רצו להמשיך ולתקוף אותם, אך ויקטור הגן עליהם ומנע זאת.

בידוסה ציין כי בפסק הזמן הקצר שנוצר בעת שויקטור חצץ בינו ובין נידם לבין הנאשמים, הוא הזעיק סיוע נוסף. לדבריו, כאשר הגיעו כוחות משטרה נוספים, בראשות קצין תורן שמעון כהן, נכנס כוח משטרה גדול לדירה ויחדיו הצליחו לצור הפרדה בין הנאשמים, ואז הם הוצאו מהדירה, נעצרו והובלו לתחנת המשטרה להמשך חקירה.

בידוסה מסר כי ארבעת הנאשמים נאבקו בצורה זהה ומטרתם אחת, להכניע את השוטר ולנטרל אותו. בידוסה אישר כי אינו זוכר מי בעט ומי היכה באגרופ, אך זכר שכולם השתתפו בהתגוששות כמקשה אחת.

5.3 מרינה סיגל, סיירת במשטרת אילת, מסרה בעדותה כי במועד האירוע התלוותה לנידם בקריאה שהתקבלה לאירוע בדבר רעש וצעקות. במהלך העדות התאפשר לסיגל לרענן זיכרונה באמצעות עיון בדו"ח שערכה סמוך לאירוע, ומסרה כי עם הגעתם למקום, הבחינו באדם שעומד בכניסה לבית ובידו סיגריה מסוג ג'וינט. עם כניסתם לבית, נידם חטף את הג'וינט מידו של הנאשם ובתגובה החלו חבריו

להתנפל על נידם ולתקוף אותו והג'וינט נפל. בדירה היה אדם נוסף, ששמו ויקטור, אשר הגן בגופו על נידם, עד שהגיעו כוחות נוספים שהוזעקו למקום באמצעות מכשיר הקשר של נידם. עם הגעת הצוות של השוטר בידוסה, הנאשמים החלו לתקוף גם אותו בדחיפות ובמכות ידיים. סיגל תיארה כי תוך כדי הדחיפות נידם נפל על הארץ והנאשמים היכו את נידם ובידוסה בראשם ובפלג גופם העליון. סיגל ציינה כי אחד הנאשמים הניף בקבוק בירה לכיוון נידם, אך ויקטור הגן עליו מפניו. לאחר מכן הגיעו למקום צוותים נוספים שהשתלטו על הנאשמים. בחיפוש על אחד הנאשמים נמצא לדבריה חומר חשוד כסם מסוג חשיש.

סיגל ציינה את שמות ארבעת הנאשמים כפי שתיעדה בדו"ח שמילאה, ולאחר שעיינה בו מסרה כי הנאשם 1 הניף בקבוק לעברו של נידם, ועליו אף נמצאה קוביית חשיש. סיגל ציינה כי לא באה במגע עם הנאשמים, אלא הביטה מהצד על המתרחש במהלך כל האירוע.

5.4 רם פיטוסי, שוטר במשטרת אילת, מסר כי לאחר שהתקבל דיווח חירום על המתרחש הם התפנו מעיסוקיהם והגיעו למקום. פיטוסי מסר כי עם הגיעו למקום בשעה 00:09, הבחין בצוותי משטרה ואנשים נוספים. הוא ניגש לאחד החשודים שתקף שוטרים, השתולל, צעק וסירב למעצרו, על מנת לאזקו בסיוע שוטרים נוספים. מעיון בדו"ח שמילא, מסר פיטוסי כי מדובר בנאשם 1. פיטוסי לא זכר לומר כמה שוטרים היו במקום או את זהות הנאשמים.

5.5 איתן קולר, שוטר במשטרת אילת, מסר כי הגיע למקום האירוע בעקבות קריאה לסיוע בקשר (להלן: "קולר"). לדבריו הוא לא היה עד לתקיפה והדבר התברר לו לאחר מכן מהשוטרים שהותקפו. כשהגיע למקום ראה את נידם משוחח עם אחד הנאשמים ומבקש ממנו להירגע, אך לשווא. קולר עיין בדו"ח שמילא סמוך לאירוע ומסר כי המדובר בנאשם 4. קולר מסר שניגש אף הוא לנאשם 4 וביקש ממנו להירגע, אך בתגובה הוא דחף אותו לאחור. בעזרת שוטרים נוספים, הורד הנאשם 4 על הארץ, רותק ונאזק. קולר ציין כי הנאשם 4 השתולל ו"זרק מילים" בשפה שלא הבין. במהלך ההשתלטות על הנאשם 4, בהיותו שכוב על הארץ, הוא החזיק את ידיו קרוב לחזה ובדרך זו התנגד לכבילתו באזיקים. קולר הוסיף שלמיטב זכרונו הנאשם 4 היה הראשון שנאזק.

5.6 עמיחי מילרד, שוטר במשטרת אילת, הציג בהסכמת הצדדים דו"ח פעולה שמילא ביום 18.1.2013 (ת/1), ובו כתב כי במועד האירוע בשעה 00:25, הגיע למקום בליווי השוטרים ליאור אורן וחיים קריאף, בעקבות קריאת מצוקה מניידת הסיור. בהגיעם למקום ניגשו לסייע לשוטרים והוא הבחין במספר חשודים אזוקים, ובשוטרים שניסו לאזק חשוד נוסף שהיה שכוב על בטנו וסרב למעצרו. מילרד סייע לשוטרים להשתלט ולאזק את אותו חשוד, תוך שעיקם את ידו לאחור. מילרד ציין כי מרגע זה הופסק השימוש בכוח נגד אותו חשוד. נכתב כי נידם מסר לו שהחשודים תקפו אותם. מילרד סייע בהבאת אחד העצורים לתחנת המשטרה.

5.7 שמעון כהן, שוטר במשטרת אילת (להלן: "שמעון"), באמצעותו הציגה המאשימה, בהסכמה, את המסמכים הבאים:

5.7.1 דו"ח פעולה שמילא שמעון בכתב ידו ביום 18.1.2013 (2/ת), לפיו באותו יום בשעה 00:30, שימש קצין תורן ובאמצעות הקשר נקרא לסייע לצוות של נידם בעקבות אירוע של תקיפת שוטרים. בהגיעו למקום, פגש בצוותים של נידם ובידוסה ו-5 חשודים. נידם מסר לו כי לארבעה חשודים שהשתוללו הודע על מעצרו, ואילו לגבי אדם נוסף, בשם ויקטור, נמסר שהוא לא היה מעורב בתקיפה. שמעון ציין כי נידם הצביע על הנאשם 4 וביקש לאזוק אותו. בדו"ח הפעולה ציין שמעון את שמו ומספר תעודת הזהות של הנאשם 4. שמעון ציין כי לקח אזהרות מהשוטר רם הרוש, ואזק את ידיו הנאשם 4 מלפנים והושיב אותו על כיסא סמוך. עוד כתב כי הנאשם 2 עצור ויש לכבול את ידיו, וציין את שמו של הנאשם ומספר תעודת זהותו. שמעון נטל אזהרות מהשוטר קולר, אזק ידיו מלפנים והושיב אותו על כיסא בחצר. לאחר מכן נלקחו החשודים לתחנת המשטרה. צוין כי פרט לאמור, לא נעשה שימוש בכוח נוסף והחשודים הושבו על כסאות עד להבאתם לתחנת המשטרה.

5.7.2 מזכר מיום 18.3.2013 (3/ת) בכתב ידו של שמעון, שבו כתב כי במהלך שהותו ברחבת החנייה בתחנת המשטרה, הוא השגיח על הנאשם 1 והנ"ל איים עליו, באומרו, בין היתר: "חכה יומך עוד יגיע".

5.7.3 דו"ח המעצר של הנאשם 1 מיום 18.1.2013 בשעה 00:35 (4/ת), בחתימת שמעון. הנאשם 1 הכחיש שימוש בסמים או אמירת דברי איום.

5.7.4 דו"ח המעצר של הנאשם 2 מיום 18.1.2013 בשעה 00:35 (5/ת), בחתימת שמעון. הנאשם 2 טען להגנה עצמית.

5.7.5 דו"ח המעצר של הנאשם 3 מיום 18.1.2013 בשעה 00:35 (6/ת), בחתימת שמעון. צוין כי הנאשם 3 שיכור כלוט ואינו מבין את הנאמר.

5.7.6 דו"ח המעצר של הנאשם 4 מיום 18.1.2013 בשעה 00:35 (7/ת), בחתימת שמעון. על פי דו"ח המעצר, הודיע שמעון לנאשם 4 את טיב החשדות נגדו והוא השיב: "לא עשיתי כלום, הייתי בשוק".

5.8 **יגאל סבייק**, שוטר במשטרת אילת, הציג דו"ח פעולה שמילא ביום 18.1.2013 (8/ת), לפיו במועד האירוע, סמוך לשעה 00:13, התקבל דיווח על שיכורים שמרעישים בכתובת הרלוונטית. סבייק ציין בדו"ח כי הוא הגיע למקום בעקבות קריאת מצוקה של השוטר בידוסה והבחין בנידם ובידוסה נאבקים עם מספר אנשים. כאשר נכנס לדירה נמסר לו שאחד השוטרים הותקף. למקום הגיעו כוחות משטרה נוספים וסבייק שמר על אחד המעוכבים אשר סרב להזדהות. סבייק אמר לאותו חשוד שבמידה ויסרב להזדהות הוא יאלץ לעכבו לתחנה לצורך זיהוי. בתגובה ענה החשוד כי אינו הולך לשום מקום, עד שלבסוף נעצר בגין

סירוב לעיכוב וכאשר הוציא אזיקים, קם לעברו החשוד בתוקפנות ובמהירות כשידיו מתוחות קדימה בכוונה להדוף אותו. סבייק ציין כי בלית ברירה נאלץ להתכופף מעט ולהדוף את החשוד בחזרה, תוך שימוש בכוח סביר, ואז תפס את כפות ידיו וריסן אותו לרצפה בעזרת רגלו. לאחר מכן, על אף שהחשוד המשיך להתנגד, כבל אותו סבייק באזיקים מלפנים. ביחד עם שותפו רם הרוש לקח סבייק את החשוד לתחנת המשטרה, שם זוהה כנאשם 3.

6. בנוסף, הגישה המאשימה בהסכמת ב"כ הנאשם, את המסמכים הבאים:

6.1 הודעת הנאשם במשטרה מיום 18.1.2013 (ת/9), במסגרתה הכחיש כי החזיק סמים בביתו וטען שכלל לא ראה שתפסו סמים במקום. הנאשם אישר שראה את השוטרים עם "באנג", אך לדבריו לא ידע מהיכן הביאו אותו והכחיש שראה את הנאשם 2 מחזיק "ג'וינט" בידו. לטענתו השוטרים פעלו בניגוד לדין. הנאשם מסר כי בכל יום חמישי הוא נפגש עם חבריו לעבודה. במועד האירוע ישבו הוא וחבריו בחצר שמחוץ לביתו, שתי אלוהול וצחקו. כאשר אחד השכנים צעק עליהם מהחלון, הוא הבין שהם הרעישו ולכן התנצל בפניו והכניס את חבריו לתוך הדירה, ואז לדבריו התחיל ה"בלגאן". הנאשם מסר שקיבל מכה ואינו יודע ממי ואחר כך היה כבול באזיקים. הנאשם מסר ששהה כ-4-5 בקבוקי בירה וכ-50 גרם טקילה. הנאשם עומת עם הטענה שהוא וחבריו תקפו שוטר ואמר: "מי שאומר את זה שקרן. לא נראה לי סביר שחמישה אנשים שעובדים במכרות נתנו מכות לשוטר והוא הצליח לעשות משהו". הנאשם הכחיש שסרב לצאת מניידת המשטרה כאשר הגיע לתחנת המשטרה וטען שאינו יכול להסביר את הקרעים בחולצתו של השוטר מכיוון שלא ראה אותם. הנאשם מסר שויקטור חבר שלו, הם עובדים יחד ומכירים חודשיים. לדבריו כאשר הגיעו השוטרים ויקטור ישב על הספה. כשנשאל מה יש לו לומר על כך שויקטור ניסה למנוע מהנאשמים לתקוף את השוטרים השיב: "נראה לי הייתי איתו". הנאשם הביע חשש שבחיפוש נלקח מביתו כסף שהושאר במגירה במטבח ובארנק בסכום כולל של 2,500 ₪.

6.2 דו"ח פעולה שערך השוטר ליאור אורן מיום 18.1.2013 (ת/10), ובו נכתב כי במועד האירוע בשעה 00:25, הגיע למקום עם השוטרים עמיחי מילרד וחיים קריאף, בשל קריאת מצוקה של אחד הצוותים והכרזה על אירוע של תקיפת שוטרים. על פי דו"ח הפעולה, עם הגעתם למקום נכנסו למתחם הדירה והבחינו בארבעה שוטרים נאבקים ביושבי הדירה, במטרה להשתלט עליהם, והם סייעו להם לאזוק שניים מהנוכחים. צוין כי איזוק אחד הנוכחים לווה בשימוש בכוח תוך כדי ריתוקו לרצפה. עם סיום האירוע סייעו בהובלת אחד מהם לתחנת המשטרה להמשך טיפול, דוחות וחקירות. עוד צוין כי למעט האירוע המפורט לא הופעל כל שימוש בכוח נוסף ולא נגרם כל נזק לרכוש ולגוף.

6.3 דו"ח פעולה שערך השוטר רם הרוש מיום 18.1.2013 (ת/11), לפיו במהלך משמרת סיור עם השוטר יגאל סבייק, נשמעה קריאה של בידוסה להגיע בדחיפות. נכתב כי משהגיע למקום הבחין במתנדבת סימונה אדרי שצעקה לעברו "מהר יש שם מכות" והצביעה לכיוון הבית. השוטר הרוש ציין שנכנס לבית והבחין בשוטרים בידוסה ונידם, אשר מסר לו שהוכה בראשו על ידי הנאשמים. צוין כי שניות ספורות לאחר

מכן הגיעו למקום כוחות משטרה נוספים ויחדיו ניסו להשתלט על הנאשמים ולכבול אותם באזיקים, תוך שהם צעקו, השתוללו וניסו לתקוף את השוטרים. השוטר הרוש כתב בדו"ח כי הבחין באחד הנאשמים בעת שהתנגד למעצרו על ידי השוטר סבייק. הרוש ציין כי סבייק כבל אותו באזיקים והוא סייע לו להרימו מהארץ מאחר שהנאשם ניסה להתנגד ולהישאר על הארץ. לאחר מכן ליוו את הנאשם לתחנה שם זוהה כנאשם 3.

תמצית פרשת ההגנה

7. ההגנה עתרה לזיכוי הנאשם בטענה לאי חוקיות פעילות השוטרים בעצם כניסתם לחצר ולדירתו של הנאשם ללא סכמות. נטען כי השוטרים פעלו באופן בלתי חוקי בכל הנוגע לתפיסת החומר החשוד כסם ובמהלך מעצר הנאשמים. לטענת ההגנה הנאשם לא לקח חלק בתקיפת השוטרים ואף הותקף על ידם, ולכן זכאי להגנה מן הצדק. מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

7.1. **הנאשם** העיד כי במועד האירוע ציין את יום הולדת בדירתו, אותה שכר כשבוע קודם לכן. לאירוע הוזמנו חברים עמם עבד באותה עת במכרות "ערבה מיינס". ארבעה מהמוזמנים הגיעו למסיבה, הם הנאשמים 1-3 וויקטור. המסיבה נערכה בחצר הבית, שם שמעו מוזיקה, צלו בשר וצרכו אלכוהול. הנאשם מסר ששתה 4-5 בקבוקי בירה ו-50 גרם טקילה וגם חבריו שתו. המסיבה הייתה מוצלחת והוא לא שם לב לשעה המאוחרת. לטענתו, בשעה 23:00 לערך, צעק אחד השכנים מחלון ביתו וביקש שישמרו על השקט. הנאשם הסביר כי במסגרת עבודתם במכרה הם עובדים בבטן האדמה ברעש רב, ולכן צעקות הפכו עבורם להרגל. הנאשם מסר כי לאחר שהשכן ביקש לשמור על שקט, הם עזבו את החצר ונכנסו לתוך הדירה. לדבריו, לאחר שסיימו להכניס את הדברים מהחצר הוא סגר אחריו את הדלת, ואז לפתע, פרצו לדירה שני שוטרים. הנאשם סיפר כי פנה לשוטר וביקש לדעת מי הם ומה הם עושים בדירתו, אך בתגובה הוכה במכת אגרוף לפניו. כתוצאה מכך, נפל הנאשם על הארץ ותוך כדי כך קיבל מכה ממדף נמוך שהיה מקובע לקיר. מאוחר יותר, כך מסר הנאשם כי התברר לו שנגרם לו זעזוע מוח. עוד מסר הנאשם כי בזמן ששכב על הארץ, הוא שמע וראה שהשוטר קורא לעזרה בקשר ושמע רעש וצעקות. לאחר שקם מהרצפה, פנה לשוטרת ברוסית וצעק: "מה אתם עושים פה, מה זה?", אז הבין לדבריו כי הנאשם 2 החזיק בידו סיגריה, שהסתבר מאוחר יותר שמדובר ב"ג'וינט" ולכן השוטר ניגש אליו. הנאשם מסר שהיה המום מכך שאדם במדים נכנס לביתו ומכה אותו, ולכן ביקש שיירגע וידבר, והם אכן התחילו לדבר על מה שהתרחש, כאשר לחצר נכנס צוות נוסף. לדבריו, השוטרים החלו להכות את הנאשמים ולהפריד ביניהם. הנאשם סיפר שהוא נמשך החוצה מהדירה "כמו גופה" על ידי אחד השוטרים, וטען שהוא לא התנגד למעצר, אלא פעל מתוך הגנה עצמית.

הנאשם הכחיש שתקף את השוטרים וטען שלא הייתה לו כל כוונה לפגוע בשוטר. לדבריו הבין מי עומד מולו, אך לא ידע כיצד לנהוג במצב שבו שוטר מרביץ לאזרח. הנאשם אישר שצעק על השוטרים ומסר כי עד הגעת הקצין לזירה נמשך האירוע זמן רב, במהלכו היה עצבני והשוטרים ניסו להשתיקו. לטענתו, לא הוסבר לו בגין מה מבקשים לעצור אותו, ולכן לא אפשר לשוטרים לכבול את ידיו באזיקים והחזיק את ידיו

צמוד לחזה, עד שהגיע הקצין ולאחר שהסביר לו בגין מה מבקשים לעצור אותו, הושיט את ידיו ואפשר לו לאזוק אותו. הנאשם הכחיש שידע שחבריו החזיקו בסמים במהלך האירוע בדירתו, וטען שלמיטב הבנתו הנאשם 2 החל לעשן את הסמים בזמן שהוא עצמו העביר את הציוד מהחצר לדירה, ולכן לא ראה מה מעשיו באותה עת.

הנאשם הוסיף כי כאשר הגיעו השוטרים למקום שער החצר היה סגור, אך לא נעול וטען כי בשל הצמחייה שבמקום לא ניתן לראות דרך השער את המתרחש בתוך החצר, אך אישר כי בין שלבי השער יש רווחים ברוחב של כ- 2-3 מ"מ. הנאשם ציין כי מאז האירוע התפטר מעבודתו ומצא עבודה חדשה כטבח בבית מלון, בין היתר כיוון שלאור החלטת בית המשפט, הבין שלא יוכל להיות בקשר עם יתר הנאשמים. לדבריו הוא חי בארץ כ- 15 שנה, אין לו עבר פלילי, אין לו חובות והוא חי חיים נורמטיביים, אך חיי השתנו כאשר נכנסו השוטרים לביתו במועד האירוע. הנאשם מסר שאיבד את אמונו במשטרה ולכן לא רצה לדבר בחקירתו במשטרה, ולא הכחיש את החשדות כלפיו. לדבריו, הבין שהוא נחשד גם בתקיפת שוטר רק לאחר הדיון הראשון במעצר. לדבריו כתוצאה מהאירוע סבל מזעזוע מוח, וטען כי הדבר השפיע עליו במהלך חקירתו במשטרה. הנאשם ציין בעדותו כי לאחר ששוחרר מהמעצר התלונן על אלימות השוטרים במח"ש וזו הסיבה שלשיטתו מתנכלים לו.

7.2. חיים קריאף, מתנדב במשטרה, מסר בעדותו כי במועד האירוע מילא דו"ח, באמצעותו זכר לומר כי התלווה לשוטרים עמיחי מילרד וליאור אורן למקום האירוע, בעקבות קריאת מצוקה לכל הניידות לסייע באירוע של תקיפת שוטרים. כשהגיעו למקום, האירוע היה בשלבי סיום. הוא נכנס לדירה על מנת לעזור ולתגבר את השוטרים, והתבקש לשמור על אדם שישב על ספה, מבלי שנעשה שימוש בכוח, והוא לא זכר האם הוא היה אזוק.

7.3. סלמון סהאלו, הנאשם 3, מסר עדות לאחר שדינו נגזר ועניינו הסתיים. סהאלו אישר בעדותו כי בזמנו עבד עם הנאשם במכרות תמנע. לדבריו במועד האירוע חגגו לנאשם יום הולדת בביתו. השכן ביקש להנמיך את המוסיקה וכחצי שעה לאחר מכן נכנסו לתוך הדירה. לדבריו, בשעה ששהו בדירה, שנו אכלו וצחקו, הגיעו למקום שוטר ושוטרת. השוטר פתח את הדלת והנאשם 4 שאל את השוטר: "סליחה אדוני מה אתה עושה?" וביקש לראות צו. לדבריו, השוטר לא דיבר הרבה, אמר משהו על סמים ונתן דחיפה או אגרוף לנאשם 4 והפילו. לדבריו, הנאשמים ניסו לדבר עם השוטר, אך הוא ביקש מהם לא להתערב. כאשר השוטר סטר לנאשם 4, הם משכו אותו לצד. בשלב זה, נסוג השוטר לאחור והזמין תגבורת ולאחר מכן נוצרה אנדרלמוסיה, לדירה נכנסו שוטרים רבים, הפרידו בין הנאשמים והיכו אותם.

סהאלו מסר כי הנאשם 4 כעס אך לא הגיב באלימות וחבריו ביקשו להרגיע אותו. כאשר הגיע השוטר בידוסה למקום, הפילו השוטרים את הנאשם 4 בשנית וניסו למשוך אותו החוצה. לאחר מכן, טענו השוטרים כי הנאשם 2 מחזיק בג'וינט וניסו להוציא גם אותו מהדירה. סהאלו מסר שהיה מוטרד, ולא זכר באיזה שלב יצא הנאשם 4 מהדירה או מי אזק אותו. בדירה נכחו לדבריו כ- 5 שוטרים ביניהם זכורים לו סבייק ובידוסה.

סהאלו טען כי ויקטור ניסה להגן על הנאשמים ולא על השוטרים, הוא הרגיע את הנאשם 4, וביקש מהנאשם 2 למסור את הסיגריה לשוטר. לטענתו, אין בכוחו של אדם אחד למנוע מקבוצה של אנשים לתקוף אדם אחר, והוסיף שחמשת הנאשמים נשמעו להנחיות השוטרים והמתינו בצד בזמן שהשוטרים הזמינו תגבורת.

סהאלו אישר שהיה שיכור בזמן האירוע, אך טען שהוא זוכר את פרטי האירוע ואישר שסיגל ונידם היו לבושים במדי משטרה כאשר נכנסו לדירה. לדבריו, שמע וראה את חילופי הדברים בין השוטר לנאשם 4 ומסר שהשוטר התעסק עם הנאשם 4 במשך כמה שניות. סהאלו לא ידע לומר האם השוטר היכה את הנאשם 4 במכת אגרוף או בסטירה ומסר שהשוטר דחף את הנאשם 4 בחלק גופו העליון וכתוצאה מכך נפל הנאשם 4 על הארץ.

סהאלו טען שלא ראה שהשוטרים הותקפו, אך הוסיף שלא ראה את כל השתלשלות האירוע וייתכן שהאחרים תקפו את השוטרים מחוץ לדירה. סהאלו מסר שהוא עצמו התנגד למעצרו מאחר וחמישה שוטרים נהגו כלפיו באלימות. הוא תאר כי בעת שהפרידו בין הנאשמים שמע צעקות וראה את הנאשמים מוכים על ידי השוטרים ללא יכולת להגיב.

7.4 אדוארד סקוטה, הנאשם 1, מסר עדות לאחר שדינו נגזר ועניינו הסתיים. סקוטה מסר בעדותו כי במועד האירוע הגיעו הנאשמים, המכירים כולם מעבודתם במכרה, לחגוג לנאשם 4 את יום הולדתו בביתו. הם עשו על האש, שתו טקילה ובירות ושמעו מוזיקה ולא שמו לב כי השעה 23:30 עד ששכן התלונן על רעש. לדבריו, הם קיפלו את הציוד, ועברו מהגינה לתוך הבית וסגרו אחריהם את הדלת. לאחר השעה 24:00, נפתחה הדלת ולדירה נכנסו שוטר ושוטרת. השוטר מסר שהריח ריח של סמים וביקש מהנוכחים לעמוד לצורך חיפוש. בדירה נכחו באותה עת 5 אנשים. הנאשם 4 קם ראשון ומסר לשוטר כי הוא בעל הדירה ושאל אותו מדוע התפרץ לדירה ללא צו חיפוש. לדבריו, השוטר התעצבן וסטר לנאשם 4 בראשו וכתוצאה מכך נפל הנאשם 4. סקוטה מסר כי בשלב זה קמו יתר החברים, שכעסו על כך שהשוטר הפיל את הנאשם 4, דחפו את השוטר לעבר הדלת ואמרו לו שלא "ישתולל עם הידיים". בתגובה הזמין השוטר תגבורת, בעוד השוטרת עמדה סמוך לדלת הדירה ולא השתתפה באירוע.

סקוטה מסר שהוא והנאשמים 2 ו-3 דחפו את השוטר יחדיו, אך לא הרביצו לו. סקוטה הוסיף כי הנאשמים הרימו את הנאשם 4 מהרצפה והושיבו אותו על כיסא. לאחר שהתאושש ביקשו הנאשמים לשוחח עם השוטר, אך הוא סגר את הדלת וסרב לדבר עמם. למקום הגיעו שוטרים נוספים. שוטר קרא לנאשם 2 לצאת כיוון שביצע עבירה הקשורה בסמים. הנאשם 2 סרב לצאת ולכן השוטרים נכנסו, תפסו בידיו וניסו לקחת אותו בכוח. לדבריו, בשלב זה, ניסו יתר הנאשמים ובכללם הנאשם 4, לעזור לנאשם 2 שנפל על הארץ ולהפריד בינו לבין השוטר, אך הם לא היכו את השוטרים. השוטרים נסוגו אל מחוץ לדירה וסגרו אחריהם את הדלת כאשר הנאשם 2 נותר בתוך הדירה. סקוטה מסר שהנאשמים ניסו לדבר עם השוטרים אך הם לא היו מעוניינים בכך. לאחר מספר דקות הגיעו למקום כ-20 שוטרים לערך כאשר ביחס לכל אחד מהנאשמים היו כ-3-5 שוטרים, ואז התחיל בלאגן ומכות. לדבריו, 5 שוטרים הוציאו אותו

מהדירה, היכו אותו והפילו אותו. סקוטה מסר כי שמע צעקות וראה 3-4 שוטרים מוציאים גם את הנאשם 4, שהיה שרוי על הארץ כשידיו על ראשו. לאחר מכן הם נלקחו לתחנת המשטרה.

סקוטה אישר כי במהלך האירוע הוא וחבריו צרכו אלכוהול, אך הם הבינו את המתרחש והוסיף כי ייתכן שלא ראה את כל האירוע כיוון שהיו במקום שוטרים רבים. סקוטה מסר כי הוא אינו יכול לקבוע בוודאות האם הנאשם 4 תקף את השוטרים אם לאו, והוסיף כי למעט ויקטור, יתר הנאשמים תקפו.

בנוסף, הוגשה הודעתו של סקוטה במשטרה, מיום 18.1.2013 בשעה 4:02 (ת/13). על פי הודעתו זו, במועד האירוע ישב עם חבריו והם שתו אלכוהול, עד שהגיעו למקום השוטרים, ביקשו לערוך חיפוש והיכו אותם. לדבריו הוא לא החזיק סמים ולא איים על השוטרים. סקוטה לא ידע להסביר את הקרעים בבגדיו של השוטר וטען כי גם על פניו יש סימנים והתלונן על כאבים, אך החוקר ציין כי לא נצפו סימנים חריגים.

דין ומסקנות

8. בהינתן יריעת המחלוקת, ולצורך ההכרעה בעניינו של הנאשם, אדרש לשאלות הבאות:

(א) האם פעלו השוטרים כדין בהגעתם למקום ובביצוע החיפוש בדירה ?

(ב) האם התגבשו יסודות העבירות המיוחסות לנאשם ?

(ג) האם יש לזקוף לזכות הנאשם אחד או יותר מהסייגים לאחריות פלילית ?

התשתית התחקית לביצוע חיפוש

9. ככלל, חיפוש בביתו של אדם, בחצרו או על גופו פוגע בזכותו של אדם לפרטיות, אשר הוכרה כזכות חוקתית על חוקית במסגרת סעיף 7(ג) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. ברם, זכות זו, ככל זכות, הנה יחסית, וניתן לפגוע בה, בהתאם לאמות המידה הקבועות בחוק היסוד. פגיעה בזכות זו, נעשית במסגרת הפעלת סמכות שלטונית, המחייבת הקפדה כי החיפוש, יערך בהתאם להוראות החוק ויבוצע באופן מידתי, אשר יגשים את תכליתו, מבלי לפגוע יתר על המידה בזכויות הפרט.

10. הסמכות לבצע חיפוש על גופו של אדם, בכליו, או בחצרו, מוסדרת במספר הוראות חוק. עריכת חיפוש בידי שוטר מבוצעת מכוח סמכויותיו השלטוניות ומחייבת עמידה באמות המידה שנקבעו בהוראות המשפט המנהלי ובחוקי סדר הדין הפלילי. הסדרה זו נועדה לאפשר למשטרה למלא כראוי את תפקידיה השונים באכיפת החוק ובתפיסת עבריינים, וכך לקדם את ההגנה על הביטחון האישי והסדר הציבורי במדינה; ובד בבד, לתחום את סמכויות המשטרה שהפעלתן כרוכה מעצם טיבן בפגיעה בזכויות אדם שונות ובחירויות הפרט. בדרך זו,

בא לידי ביטוי האיזון שקבע המחוקק בין האינטרס הציבורי בתפקוד יעיל ואפקטיבי של המשטרה לבין הצורך בהגנה על זכויות האדם של האזרחים עימם באה המשטרה במגע (ראו רע"פ 10141/09 **אברהם בן חיים ואח' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.3.2012) - להלן: "**בן חיים**").

11. החיקוקים העיקריים המסדירים את סמכויות החיפוש, על סוגיו השונים, הינם: סעיפים 23-31 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**), המסדירים את אופן עריכת החיפוש בבית או במקום אחר; סעיף 28 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**"), המסדיר חיפוש לצרכי איתור סמים; סעיף 71 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, המסדיר עיכוב כלי רכב לשם חיפוש; וכן חוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005, המסדיר בין היתר סמכות חיפוש ללא צו כשמתעורר חשד סביר לנשיאת נשק; חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), התשנ"ו-1996, המסדיר את אופן עריכתם של חיפוש "חיצוני" ו"פנימי" בגוף האדם.

12. ככלל, נוכח עיגון הזכות החוקתית לפרטיות בחוק יסוד, ראוי שחיפוש יתבצע על פי צו שופט. ברם, לעיתים מתעורר צורך דחוף לערוך חיפוש, אשר אינו מאפשר פניה לבית המשפט מבלי שתסוכל תכלית החיפוש. לשם הגשמת תכלית החיפוש, מאפשר החוק בנסיבות מסוימות, לשוטף לערוך חיפוש על גופו של אדם, או בחצריו, אף ללא צו שופט.

בעניין זה, ראוי להפנות לסעיף 25 לפסד"פ, הקובע כי:

- "שוטר רשאי, בלא צו חיפוש, להיכנס ולחפש בכל בית או מקום אם -**
- (1) יש לשוטף יסוד להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב;**
 - (2) תופש הבית או המקום פונה לעזרת המשטרה;**
 - (3) אדם המצוי שם פונה לעזרת המשטרה ויש יסוד להניח שמבוצעת שם עבירה;**
 - (4) השוטף רודף אחרי אדם המתחמק ממעצר או נמלט ממשמורת חוקית".**

סעיף 29 לפסד"פ מוסיף וקובע:

"נמצא אדם בבית או במקום שמחפשים בו או בקרבתו, ויש יסוד סביר לחשוד שהוא מסתיר אצלו חפץ שמחפשים, או שרשאים לחפש אחריו - מותר לחפש על גופו, כאמור בסעיף 22 מיד; רשימת החפצים שנמצאו ונתפסו תיערך ותיחתם בידי עדים, כאמור בסעיף 27, והעתק הרשימה חתומה כאמור יימסר לאדם לפי דרישתו".

בנוסף, ראו סעיף 28 לפקודת הסמים, הקובע כך:

עמוד 12

"(א) סמכויות שוטר לפי סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, יהיו נתונות לו גם לענין עוונות לפי פקודה זו.
(ב) מבלי לפגוע בסמכות הכללית הניתנת לשוטר לערוך חיפוש, רשאי שוטר לערוך חיפוש בלא צו חיפוש:
(1) בכל רכב - אם החיפוש דרוש לצורך קיום הוראות פקודה זו;
(2) על גופו של אדם כאמור בסעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 אף אם לא עצר אותו, אם יש לו יסוד סביר להניח שאותו אדם נושא עמו שלא כדין סם מסוכן;
..."

13. סקירת הוראות החוק הרלוונטיות, הנוגעות לסמכות לערוך חיפוש על גופו, בכליו או בחצריו של אדם ללא צו שיפוטי, מלמדת כי סמכות זו מותנית בקיומו של חשד סביר, לכך שאותו אדם מחזיק בחפץ כלשהו שהחזקתו אסורה או שהוא מושא לחיפוש על ידי המשטרה. דרישת הסף הראייתית של חשד סביר עוברת, אפוא, כחוט השני בהוראות החקיקה השונות המקנות לשוטר סמכות לערוך חיפוש על גופו של אדם ללא צו שיפוטי (כאשר סעיף 25(1) לפקודת סדר הדין הפלילי קובע מבחן של "יסוד להניח" לעריכת חיפוש במקום מסוים). בהלכת בן חיים נקבע כי מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. אין מדובר בהגדרה ממצה וחד משמעית ויישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים.

בפסקה 16 לפסק דין בן חיים נאמר, בין היתר, כדלקמן:

"...נצביע בבחינת למעלה מן הדרוש על מספר אמות מידה שעשויות בנסיבות המתאימות לגבש חשד סביר כלפי אדם מסוים, כנדרש בהתאם להוראות החוק שאוזכרו לעיל, ולהצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי על גופו או בכליו של אותו אדם. בהקשר זה ניתן להצביע על נסיבות שרק בהצטרפן למכלול יקימו עילת חיפוש ועל נסיבות שבכל אחת מהן יש די כדי להקים חשד סביר. כך, בין היתר, ניתן להצביע על התנהגותו המחשידה של האדם מושא החיפוש הפוטנציאלי, על מידע בדבר ביצוע עבירה במקום בו נמצא אותו אדם או בקרבתו, וזאת בצירוף השעה שבה הוא נמצא באותו מקום. כמו כן, חשד סביר ברמה המצדיקה עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי עשוי להתגבש כאשר המשטרה מקבלת מידע אודות תיאורו של אדם החשוד בביצוע עבירה מסוימת או בדבר האזור שבו עשוי להימצא החשוד. בנסיבות כאלה ייתכן כי המידע שהתקבל יקים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש באדם שמאפייניו החיצוניים או מקום הימצאו תואמים את המידע שהתקבל. אמות מידה אלה כמובן שאינן ממצות וניתן להניח שאמות מידה נוספות יוכרו בפסיקת בתי המשפט בבוא העת. יחד עם זאת, אנו רואים להעיר בשולי הדברים כי קיומו של עבר פלילי בלבד המנותק מנסיבות חיצוניות קונקרטיות אינו מגבש כשלעצמו חשד סביר המסמך שוטר לערוך חיפוש על גופו של אדם או בכליו בלי צו שיפוטי".

14. הנה כי כן, "סבירות" החשד תיבחן על פי אמות מידה אובייקטיביות, כל מקרה לפי נסיבותיו ובהסתמך על רשימה לא סגורה של פרמטרים, כגון: שאלת קיומו של מידע בדבר ביצוע עבירה במקום; קיומו של מידע לגבי החשוד עצמו שבכוונתו לבצע עבירה; התנהגות מחשידה של החשוד; שעת הנוכחות במקום; ניסיונו ושיקול דעתו המקצועי של שוטר ועוד. לצד זאת, כפי שנקבע, אין בקיומו של עבר פלילי, המנותק מנסיבות חיצוניות קונקרטיות, כדי לגבש כשלעצמו חשד סביר המסמך שוטר לערוך חיפוש על גופו של אדם או בכליו בלי צו שיפוטי.

15. לצורך הצגת התמונה במלואה, אציין כי בהעדר מקור סמכות בדין לביצוע החיפוש, יכולה לשמש הסכמתו של האדם מושא החיפוש, מקור סמכות עצמאי לביצוע החיפוש, ובדרך זו להכשיר חיפוש על גופו, בכליו או בביתו. בהלכת בן חיים נקבע כי על הסכמתו של מושא החיפוש לפגוע באוטונומיה הנתונה לו ולאפשר פגיעה בפרטיותו, בנסיבות מסוימות או כלפי אנשים מסוימים, להיות "הסכמת אמת" מודעת ורצונית. הוזה אומר, בהעדר מקור סמכות אחר, "הסכמה מדעת", מצד האדם מושא החיפוש, לזכותו לסרב לביצוע החיפוש, ולכך שהסירוב לא יזקף לחובתו, יכולה לשמש מקור סמכות לחיפוש. לשם כך, הוטלה החובה על השוטר, עורך החיפוש, להבהיר לאדם שמתבקשת הסכמתו לחיפוש כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש וכי הסירוב לא יפעל לחובתו.

16. סעיף 25 לפסד"פ, מסמך אם כן שוטר להיכנס ולחפש בכל בית או מקום, אף ללא צו חיפוש, אם יש לו יסוד להניח שמבצעים במקום פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב; ובכל הנוגע לעבירות לפי פקודת הסמים המסוכנים, הורחבה סמכותו זו של השוטר גם לעניין עוונות (סעיף 28(א) לפקודת הסמים). במקרה דנא, לאחר שהתרשמתי ממכלול הראיות והעדויות שהונחו לפניי, שוכנעתי כי השוטר נידם נכנס לחצריו של הנאשם לאחר שהתעורר בו החשד לביצוע עבירת סמים, בשל כך שהבחין כי הנאשם 2 עישן סיגריה החשודה כ"גוינט". בנסיבות אלה, רכש נידם את הסמכות לבצע חיפוש במקום, מכוח הדין, אף ללא קבלת הסכמה מדעת, מטעם בעלי הדירה ו/או הנוכחים בה, היות וגובש היסוד להניח כי במקום מבוצעת עבירה לפי פקודת הסמים. על כן אני קובע כי השוטרים פעלו כדין ובסמכות, כשנכנסו לחצרו וביתו של הנאשם וביקשו לבצע חיפוש במקום ועל גופם של הנוכחים, ללא צו ואף לא נדרשה לשם כך הסכמה מדעת.

17. מצאתי את עדויות השוטרים מהימנות ומשכנעות והן השתלבו זו לצד זו כפסיפס, לכדי המצג העובדתי המתואר בכתב האישום.

נחה דעתי כי השוטרים נידם וסיגל הגיעו לביתו של הנאשם בעקבות תלונה על רעש, ככל הנראה מטעם אחד השכנים. מעדותו של נידם, אותה מצאתי מהימנה, עולה כי כאשר הגיע לכתובת שנמסרה לו שמע צעקות מרחוק ובעמדו מחוץ לחצרו של הנאשם הבחין בנאשם 2 כשהוא מעשן סיגריה החשודה כ"גוינט" והריח ריח המוכר לו מניסיונו כריחו של סם ה"חשיש".

וכך העיד נידם, מבלי שנסתר: **"התקבל אירוע על הקמת רעש מחצר של בית ... דיווחו על שיכורים ממוצא רוסי. אני הגעתי למקום ושמעתי את הצעקות מרחוק. מדובר בבית עם חצר וגדר. כשעמדתי**

מחוץ לשער הבחנתי שבבית בערך 10 מטר בין הגדר איפה שעמדתי לבין דירה איפה שהנאשמים היו כאשר אני מריח של חשיש, של סמים שמגיע מכיוון הדירה ואחד האנשים שאחרי זה הסתבר שזה יבגני עם ג'וינט ביד עומד בתוך הדירה כשהוא קרוב לכניסה, כך שהראות והזיהוי היה ודאי לכך שמדובר בג'וינט בנוסף לריח של החשיש שהגיע מהדירה. נכנסתי פנימה לתוך החצר ולתוך הדירה במקביל שאני אומר לו שהוא מעוכב על החזקת חומר חשוד כסם ולקחתי ממנו את הג'וינט ואז התחילה ההשתוללות של כל נוכחי הדירה..." (עמ' 28-29 לפרוט').

ובהמשך עדותו, מסר בחקירתו הנגדית: "אני יודע להריח ריח של חשיש ולהבחין בין קנאביס. אני לא מומחה מטעם מדינת ישראל, הכל מניסיון בשטח. ... השער הוא לא קו ישר עם הדלת, יש את הגדר, הצצתי מהגדר וגם מהשער אתה רואה באלכסון והזיהוי הוודאי שלי היה עם יבגני כשהוא התקרב מאמצע החדר לפתח של הדלת. יש לי אפשרות מהגדר לראות אותו ישר ומעט ימינה זה היה השער ומשם אתה רואה באלכסון. אני זוכר בוודאות את הסיטואציה שם. אני זוכר שיש גדר שניתן לראות מבעדה וגם דרך השער אפשר לראות" (עמ' 36-37 לפרוט').

השוטרת סיגל מסרה בעדותה, מבלי שדבריה נסתרו, כדלקמן: "באותו יום הייתי עם שותפי רפי וקיבלנו קריאה לאירוע של רעש וצעקות. הגענו למקום והבחנו באדם שעמד בכניסה לבית והייתה לו סיגריה ג'וינט ביד. נכנסנו לבית ושותפי רפי חטף את הג'וינט מהיד של הבחור וכאשר הוא עשה זאת שאר חבריו החלו להתנפל עליו, לתקוף אותו. ... לאחר מכן הגיעו עוד צוותים שהשתלטו על כולם. בחיפוש על אחד מהחשודים נמצא חומר חשוד כסם מסוג חשיש" (עמ' 80 לפרוט'). בחקירתה הנגדית נשאלה סיגל האם תפיסת הג'וינט ארעה בתוך הדירה או מחוצה לה, ועל כך השיבה: "זה היה ממש בכניסה לדירה, לא בחצר ולא בתוך הבית" (עמ' 84 לפרוט'). סיגל הבהירה בעדותה כי ראתה את סיגריית הג'וינט דלוקה בידי הנאשם 2 החל מתחילת האירוע, ונידם לקח אותה מידו. לדבריה היא שהתה במקום במשך כל האירוע וצפתה בנעשה (עמ' 86, 89 ו-94 לפרוט').

הנאשם 3, אשר זומן למסירת עדות מטעם ההגנה לאחר שהסתיים משפטו, אישר בעדותו כי נידם דיבר על סמים עם כניסתו למקום, כך בלשונו: "השוטר פתח את הדלת, ליאוניד קם ואמר לו: 'סליחה אדוני מה אתה עושה?' השוטר לא דיבר הרבה, אמר סמים משהו ונתן דחיפה ומשהו כמו אגרוף לליאוניד והוא נפל" (עמ' 84 לפרוט').

בהמשך נשאל הנאשם 3 על חלקו של ויקטור באירוע, והשיב: "זה הצטייר כאילו ויקטור היה עם השוטרים אבל הוא ניסה להגן עלינו יותר. אם זה להרגיע את ליאוניד ואם זה לבקש מיבגני בגלל כל הקטע של הסיגריה שהיתה לו ביד להביא את זה לשוטר" (עמ' 85, 88-89 לפרוט').

הנאשם 1, אשר זומן אף הוא למסירת עדות מטעם ההגנה לאחר שהסתיים משפטו, אישר בעדותו כך: "לאחר השעה 12 בלילה נפתחה הדלת ונכנס לדירה שוטר ואחריו שוטרת. השוטר אומר שהוא הרגיש ריח של סמים ואמר לנו לעמוד כולנו לחיפוש" (עמ' 105 לפרוט').

ובהמשך עדותו מסר: "...השוטר יצא מהדירה לגינה והוא הזמין תגבור. אז הגיע עוד שוטר. בפעם השניה נכנסנו לדירה שני שוטרים, השוטר מקודם ושוטר נוסף שהגיע כתגבור. השוטרת נשארה בחוץ. השוטר אמר ליבגני שיצא כי הוא עשה עבירה עם סמים ויבגני לא רצה לצאת, אז הם נכנסו ולקחו אותו בכוח..." (עמ' 106 לפרוט').

18. יצוין כי, במהלך המשפט ולבקשת ב"כ הנאשם התקיים במקום האירוע סיור של בית המשפט, בליווי הנאשם ובאי כוח הצדדים. במהלך הסיור בביתו של הנאשם, החצר והכניסה לה, ועם כל הזהירות המתבקשת בשל חלופי פרק הזמן שבין מועד האירוע למועד הביקור במקום, מצאתי חיזוק לתיאור השוטרים באשר להימצאות שדה ראיה מספק מנקודת שער הכניסה לחצר אל החצר ולפתח הכניסה לבית. כמו כן, יצוין כי ב"כ הנאשם אישר במהלך הסיור: "אם עומדים בקצה הבמבוק אז ניתן לראות את הכניסה דרך עלי עץ הדקל שבחצר (ראו פרוט' מיום 17.5.2016).

19. זאת ועוד; הגם שברי כי אין הדברים נבחנים בדיעבד, בדרך של "חכמה לאחר מעשה", הרי ש"בשוק הסערה" אכן נמצאו ונתפסו סמים בחיפוש על גופו של נאשם 1, והסתבר כי הנאשם 2 עישן סיגריית ג'וינט בעת שהייתו בדירת הנאשם (עמ' 69 ו-75 לפרוט').

20. מכל המקובץ, אני קובע כי השוטרים, אשר נקראו למקום בשל תלונה על רעש שהפריע לסביבה, פעלו בסמכות וכדין עת נכנסו לדירה וביקשו לערוך חיפוש, משהתעורר בקרבו של נידם חשד סביר כלפי לפחות אחד מהנוכחים במקום, כי מתבצעת עבירת סמים, גם אם המדובר בעוון, בהתבסס על המראה שנגלה לנגד עיניו וזיהוי ריח הסם המוכר לו על בסיס ניסיון עבר, כנדרש בהתאם להוראות החוק שאוזכרו לעיל, ולהצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי הן על גופם והן בחצרים.

עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות

21. סעיף 274 לחוק העונשין קובע:

"התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק ונתקיימה בו אחת מאלה, דינו - מאסר עד חמש שנים ולא פחות משלושה חדשים:

- (1) התכוון להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו;**
- (2) היה מזויין בנשק חם או קר;**
- (3) התקיפה היתה בצוותא של יותר משני אנשים."**

תכליתה של עבירה זו נועדה למנוע פגיעה גופנית בשוטר, בזיקה עניינית למילוי תפקידו, על מנת שלא לפגוע ולשבש את עבודתו, ובדרך זו להגן על סדרי המנהל הציבורי התקינים ועל מלאכת השיטור.

היסוד העובדתי כולל "תקיפה" כהגדרתה בסעיף 378 לחוק העונשין:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

על מעשה התקיפה להיות מופנה כלפי "שוטר" כמשמעותו בפקודת המשטרה, בעת מילוי תפקידו.

עבירה זו הנה עבירה "התנהגותית מטרית" בדרך של פגיעה גופנית בשוטר, המיועדת לפגוע ולשבש את תפקידי השיטור עליהם הוא מופקד. היסוד העובדתי אינו כולל רכיב תוצאתי, כך שאין נפקא מינה אם השוטר אכן נפגע כתוצאה מן התקיפה או אם פעולת השיטור אכן שובשה בעקבות התקיפה.

עבירת תקיפת השוטר בנסיבות מחמירות כוללת שלוש חלופות אפשריות: האחת, מתייחסת לתקיפת השוטר מתוך כוונה למנוע מהשוטר למלא תפקידו וכך לשבש את סדרי המנהל הציבורי התקינים; שנייה, מתייחסת לתקיפת שוטר תוך שימוש בכלי נשק חם או קר ובדרך זו להביא לפגיעתו, חבלתו או אף למותו; השלישית, מתייחסת לתקיפת שוטר בצוואת בידי שני תוקפים או יותר, וכך מדובר בתקיפה בעלת אופי של פעילות קבוצתית מאורגנת נגד סמכויות האכיפה של המדינה, הבאות לידי ביטוי בפעולת השיטור (גבריאלי הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 349-350).

דרישת היסוד הנפשי בחלופה הראשונה היא של מחשבה פלילית - מודעות להתנהגות ולנסיבות בתוספת כוונה מיוחדת ביחס למטרות של הכשלת שוטר בתפקידו, של מניעת מילוי תפקידו או של הפרעה למילוי תפקידו. מדובר בכוונה מיוחדת ביחס למטרה ולא ביחס למניע ולכן ניתן להוכיח את הכוונה המיוחדת באמצעות הלכת הצפיות. דרישת היסוד הנפשי בשתי החלופות הנוספות היא של מחשבה פלילית, מודעות להתנהגות ולנסיבות. בשלושת בחלופות ניתן להוכיח המודעות להתנהגות ולנסיבות באמצעות חזקת העיוורון המכוון.

22. ומן הכלל אל הפרט. מהתרשמותי מעדויות השוטרים, בהן מצאתי לתן אמון מלא, עולה כי הנאשם תקף את השוטרים נידם ובידוסה, בהשתתפות יתר הנאשמים, במהלך אירועי אותו הלילה. הנאשם וחבריו תקפו את השוטר נידם, בעת שביקש לעכב ולעצור את הנאשם 2, לאחר שנחשד בעבירת סמים, ובהמשך הפילוהו ארצה והיכו אותו. לאחר מכן, הנאשם ואחרים היכו גם את השוטר בידוסה שנזעק למקום כדי לסייע לנידם. בכך הפריע, מנע והכשיל הנאשם ביחד עם חבריו הנאשמים האחרים, את השוטרים מלמלא את תפקידם כדין.

23. השוטר נידם נשאל על חלקו של כל אחד מהנאשמים בהשתלשלות האירועים, וכך העיד: "הראשון יבגני זה הבן אדם שזיהיתי שמעשן את הג'וינט ממנו זה התחיל, נכנסתי פנימה, עיכבתי אותו, תפסתי את הג'וינט וכך זה התחיל שבעצם שלושתם ניסו לתקוף אותי, למעשה דחפו אותי החוצה. מדובר בכל הארבעה בעצם, כאשר ביניהם גם קוסטה שהחזיק בקבוק ביד וויקטור הגן עליי בגופו. ביקשתי סיוע של ניידות נוספות להגיע. עמדתי בכניסה לדירה, הקפאתי את הפעולות שלי מבחינת עיכובים ומעצרים עד שיגיעו ניידות נוספות. בזמן הזה כשאני עומד בכניסה לדירה ויקטור בעצם מגן עליי והוא עם הפנים אליי ומגן עליי עם הידיים (העד מדגים עם הידיים) ומאחורי אתה רואה אנשים קופצים עם הידיים לתת לי מכות ומאחורי אחד עם בקבוק ביד ובעצם ויקטור מגן עליי שלא יתקפו אותי" (עמ' 29 לפרוט').

ובהמשך: "ברגע שבידוסה הגיע אמרתי לו שצריך לבצע מעצר של יבגני קודם כל וברגע שהתחלנו לבצע מעצר ההשתוללות החריפה בעצם של כל המעורבים כאשר אני מנסה לאזוק אותו אז אני מרגיש שתופסים אותי בגוף שלי ואני מקבל אגרופים ואנו נופלים על הרצפה, אני והחשוד יבגני נופלים על הרצפה, נדמה לי שאני מנסה לבצע מעצר ולאזוק אותו אז גם קיבלתי אגרופים בגוף ותוך כדי המאבק אנו נופלים על הרצפה כאשר אני זוכר שבידוסה היה יחד איתי בסיטואציה. כמובן שכל השאר, גם קוסטה אני זוכר אותו במהלך כל האירוע עם הבקבוק ביד באופן אגרסיבי שמנסה לתקוף אותי. בשלב הזה הגיעו הרבה כוחות, כל שאר הכוחות שהיו פנויים, כל הכוחות המשטריים והודעתי לכולם שהם עצורים והנחיתי את כל הצוותים לעצור את כולם למעט ויקטור..." (עמ' 30 לפרוט').

בהמשך עדותו, הדגיש נידם: "עצם כל האקט של האירוע היה מצד ארבעתם, כל מה שתיארתי עד עכשיו, כל הדחיפות, הבקבוק שקוסטה החזיק" (עמ' 35 לפרוט').

וכך בחקירתו הנגדית: "כל המעורבים מבחינתי היו מעוכבים כי בזמן שהמתנתי לבידוסה ואני עומד בפתח של הדלת, כל הארבעה מבחינתם ניסו לתקוף אותי כשרק ויקטור חצץ ביני לבינם. ... מכיוון כשבידוסה הגיע למקום היינו עדיין במיעוט כי מבחינתי זה אני ובידוסה ויש מולנו 5 אנשים כשארבעה אקטיביים והשיקול שלי היה קודם כל לבודד את יבגני ולהוציא אותו החוצה ואת השאר לעכב או לעצור יותר מאוחר כשיגיעו שוטרים נוספים" (עמ' 43 לפרוט').

24. השוטר בידוסה מסר גרסה משלימה ותומכת, כך בעדותו, אשר לא נסתרה: "אני הגעתי למקום האירוע, לאותה דירה, סוג של יחידת דיור שנמצאת בקומת קרקע שכדי להגיע לדלת הכניסה צריך להיכנס קודם לחצר ואז הולכים כמה צעדים ויש את דלת הכניסה לבית. רפי נידם היה בפתח הבית. כשהגעתי גם אני לפתח הבית היו החשודים בתוך יחידת הדיור, רפי עצר אחד מהם וקרא לו לצאת מהבית. באיזה שלב השוטר רפי ניגש אליו, תופס אותו ביד, מודיע לו שהוא עצור ומתחיל לנסות לעצור אותו. החשודים שהיו בדירה היו או שיכורים או מסוממים, ככה היה נראה לי באותה סיטואציה. התגובה שלהם היה להתנפל על רפי נידם ומה שהם ראו שלוקח את החבר שלהם, הם

השתמשו נגדו בכח והגיעו למצב שהפילו אותו לרצפה וממש רמסו אותו ברצפה, נשכבו עליו, לפתו אותו והתערבות שלי בשלב הזה זה דבר ראשון לחלץ אותו מהידיים שלהם לפני כל דבר אחר. הם היו מספרים יותר מאתנו. המתנדבת ממשמר אזרחי שהייתה איתי ברגע שנכנסנו לחצר הבית, אני ביקשתי ממנה לשמור על השער בחצר מהסיבה שהיא אישה ומהסיבה שהיא מתנדבת ובאה בהתנדבות ולפי התיאור של האירוע לא רציתי שהיא תיפגע אם ניאלץ להשתמש בכח או הם ישתמשו בכח בסיטואציה לפני שהגענו. כשנכנסתי פנימה לחלץ את רפי התנפלו גם עליי, היה לי קשה לחלץ אותו, הייתי צריך להיאבק ולחלץ את עצמי. באיזשהו שלב התנפלו עליי ולא הצלחתי לחלץ אותו, זה די הלחיץ אותי, ניסיתי לדבר אליהם והם לא הקשיבו להוראות השוטר. היה בן אדם חמישי שהיה היחיד מפוכח מהם והוא עזר לי מול החברים שלו. הוא היה היחיד שהיה שקול והגיוני ועזר לנו לנתק מגע מהם. הצלחנו להתגבר עליהם, במשמעות בשלב הזה לחלץ את השוטר רפי מידיהם ולחלץ גם את עצמי מידיהם מהמיני קטטה, כמו היאבקות על הקרקע. בשלב הזה ביקשתי מהחבר שלהם שעשה את זה ביוזמתו ואני דרשתי ממנו ולהמשיך ולהתנהג ככה, הוא חצץ בינינו לבינם, הוא עמד כמו מעבר דלת ולא אפשר לנו להיכנס וזה היה בסדר גמור ומצד שני לא נתן להם לצאת לעברנו דבר שניסו לעשות ובדרך זו הגן עלינו. אז נוצר כמו פסק זמן של כמה שניות, בפסק הזמן הזה אני עליתי למכשיר הקשר שלי וקראתי לסיוע נוסף והגיעו ניידות נוספות. הגיע קצין תורן שמעון כהן ואז נכנסו כח גדול, יצרנו הפרדה ביניהם, התחלנו להוציא אותם אחד אחד החוצה ולכבול אותם באזיקים לאחר שביצענו מעצר. אחרי שהם היו כבולים הם ישבו על כסאות שהיו בחצר ואז בעצם התפנינו להובלה שלהם למרחב. עשינו סדר בבלגן והובלנו את האנשים לתחנת המשטרה להמשך טיפול חקירות" (עמ' 63 לפרוט').

בחקירתו הנגדית שב בידוסה וציין: "אם אני זוכר נכון היו 4 שתקפו אותנו וחמישי שהיה היגיוני וסביר שהגן עלינו. אנו נכנסים כח, מוצאים אחד אחד ומושיבים אותו על כסא וכובלים אותו. בשלב הזה היה קצת קשה, נתקלנו בהתנגדות מצדם אבל אחרי זה השני, השלישי ורביעי. עשינו סדר איזו ניידת תוביל את מי וכו'" (עמ' 64 לפרוט').

וכך תיאר בידוסה, בהמשך עדותו בחקירתו הנגדית, את הסכנה שחש במהלך האירוע: "...הוא (נידם - י.ט.) חיכה לי, הוא הרגיש שבשלב הזה שהוא מגובה ועדיין התחושה הזו לא היתה נכונה והתבררה כשגויה, למרות הנוכחות שלי במקום. כמעט שנינו נלכדנו בפנים, עם כל הכבוד לגובה שלי ולעוצמה שלי, הם היו הרבה יותר חזקים מאתנו. ... אז הוא התחיל להוציא מישהו החוצה, ואז התנפלו עליי כולם חוץ מהאדם החמישי שצינתי קודם שהיה ניטרלי. אז אני נכנסתי גם כן במטרה לחלץ אותו ולא הצלחתי ואז גם אותי הורידו לרצפה וגם אני נפלתי ושכבו עליי ולקח לנו דקה או שתיים לחלץ את רפי מהידיים שלהם וגם את עצמי כמובן. מזל שעזר לנו אותו חבר שלהם כי אחרת זה יכול היה להיגמר רע יותר". לשאלה: "במה התבטאו המכות?", השיב: "בעיקר בדחיפות, משיכות, אחיזות, הפלות ורמיסות, ממש רמסו אותנו על הקרקע, הם שכבו עלינו תוך כדי לפיתות והיו שניות ארוכות שלא הצלחנו להשתחרר מהם. הם פעלו בידיים חשופות. אני לא זוכר שראיתי חפצים" (עמ' 64 לפרוט').

ובהמשך: "שלושתם... סליחה ארבעתם נאבקו בנו והתנגדו בצורה זהה. .. חלקו של יבגני היה דומה מאד לחלקם של האחרים וזה אומר לתפוס את השוטר, להוריד אותו לרצפה, זה מה שכולם עשו יד אחת. על פניו היתה להם מטרה אחת להכניע את השוטר ולכופף אותו, לנטרל את השוטר. אחד נתן בעיטה והשני נתן אגרופ, זה היינו אך מבחינתי בשלב הזה, אני לא זוכר לומר מי נתן בעיטה ומי נתן אגרופ. אני זוכר שכולם השתתפו במאבק הזה וכולם הקשו עלינו כמקשה אחת לבצע את המשימה למעט האדם החמישי שהזכרתי קודם. זה שהייתי צריך להיאבק איתם כדי לנטרל את רפי מהאחיזה שלהם, החבורה, הם אחזו בו כמו חיות שאוחזות בטרף, כך אני זוכר. הם הורידו אותי לרצפה, רמסו אותי" (עמ' 64 לפרוט').

התרשמתי שבידוסה לא ניסה להעצים את האירוע ולא ייחס למי הנאשמים שימוש בחפצים כלשהם או מכות אגרופ, אלא תיאר מאבק קשה שבו לקחו חלק כל ארבעת הנאשמים, תוך שימוש במשקל גופם, לצד הפעלת כוח מצד השוטרים. בידוסה לא ניסה לטשטש או להמעיט בהפגנת הכוח מצד השוטרים אך הסביר כי הדבר היה הכרחי בנסיבות העניין. כך בלשונו: "כשאני מציין שימוש בכח על ידי מאבק בידים ורגליים כוונתי לשני הצדדים, גם לצד של השוטרים שזה כולל אותי וגם לצד של החשודים שזה כולל את הארבעה. נאבקנו בידים וברגליים כולל לפיתות שלפתי אותי עם ידיים ורגליים וגם את רפי נידם ואי אפשר היה לחלץ אותו. אחיזות והפלות לארץ כך זה התחיל וכבילה באזיקים זה השלב הסופי של השימוש בכח וזה היה כפי שתיארתי שהוצאנו אותם והושבנו אותם טרם הובלתם למרחב וזה בדיוק מה שהיה. זה סך כל השימוש בכח" (עמ' 72 לפרוט').

וכן: "כאשר יש 4 שמתפרעים, זאת התפרעות שאנחנו הפכנו להיות חלק מהקטטה, כמו מגרש התנוששות, לא ניתן לראות ולא ניתן לזכור את הפרטים האלה, אני לפחות לא מצליח. אני זוכר את האיש שעזר לנו, שהגן עלינו והפריד. ... היה שלב שכולם שכבו עליי ומעכו אותי על הרצפה ובקושי נשמתי וחילצתי את עצמי. ... אם הייתי מקבל אגרופ ממישהו הייתי מציין זאת, אגרופ לא קיבלתי, בעיטה לגב או לרגל לא קיבלתי, אחרת הייתי מציין זאת. קיבלתי משיכה, אחיזה בלתי מרפה, נפילה עליי עם כל משקל הגוף וחניקות ולפיתות רגליים. ... כאשר רומסים אותך עם משקל הגוף ומחבקים אותך שלא תוכל לקום אתה נחנק לא מהגרונ. היה לי קושי לנשום, אני נחנקתי שם" (עמ' 73-74 לפרוט').

יתר על כן, לא נעלם מעיני ביקורת של בידוסה על התנהלותו של נידם, אשר לדעתו לא נזהר דיו כנגד הפגנת האלימות מצד הנאשמים, דבר המלמד על מידת מקצועיותו ומידת הזהירות שביקש לנקוט במהלך האירוע, על מנת לצמצם את עצמת האלימות שהתגלה במקום. וכך השיב בידוסה לטענה שהוא לא הספיק לדבר עם נידם בהגיעו למקום האירוע: "ממש אני לפחות לא הספקתי. אני די הופתעתי ממהירות התגובה שלו ובדיעבד זה לא היה לרוחי. מכיוון שהייתה סכנה, להיכנס לסכנה, זאת הסיבה" (עמ' 76 לפרוט').

בידוסה נשאל באופן ספציפי על חלקו של הנאשם 4 באירוע, וכך השיב: "נכון הוא שאני לא יכול להגיד מה הוא כן עשה, יחד עם זאת אני זוכר את האירוע אפילו בצורה רגשית, אני זוכר את המצוקה

שאחזה בי שאני צריך לחלץ את השוטר מידיהם של מי שהיו שם, ואני לא זוכר שאף אחד ישב בחוסר מעש בתקיפה הזאת חוץ מאותו ויקטור שהוא ישב בחוסר מעש וכל השאר עסקו בלפיתה והכאה של השוטר. הם אחזו חזק".

כשב"כ הנאשם הצביע על הנאשם, הדגיש בידוסה: "הדבר היחיד שאני יכול לומר שאני מזהה אותו והוא היה שותף פעיל לא פחות משאר חבריו ואינני יכול לכמת, למדוד לפרטים את החלק שלו. אין מצב שהוא לא היה איתי במגע בכלל. לכל הפחות לא היו איתי במגע כשהנאשמים תקפו את השוטר רפי ואני ניסיתי לחלץ אותו מידיהם שאז לא היתה יד אחת שנשארה פנויה מלאחוז בשוטר או למנוע ממני להגיע אליו" (עמ' 78-79 לפרוט').

25. השוטרת סיגל, שהתלוותה כאמור לנידום וצפתה בכל המתרחש מתחילתו, מסרה בעדותה: "נכנסנו לבית ושותפי רפי חטף את הג'וינט מהיד של הבחור וכאשר הוא עשה זאת שאר חבריו החלו להתנפל עליו, לתקוף אותו. בדירה היה אדם נוסף, אחד מחבריו של כל מי שהיה שם, קראו לו ויקטור והוא הגן בגופו על רפי אך בכל זאת הם הצליחו לתקוף אותו. רפי ביקש סיוע בקשר וקרא לעוד כוחות שיגיעו למקום ולאחר מספר דקות הגיע עוד צוות של שמעון בידוסה והבחורים החלו לתקוף גם אותו. תוך כדי הדחיפות ומה שהיה שם רפי נפל לרצפה, כי הוא ניסה להתגונן מבקבוק בירה שאחד מהם איים עליו וחברו ויקטור מנע זאת בגופו" (עמ' 80 לפרוט').

26. השוטר קולר הגיע למקום כתגבורת ולמעשה לא היה עד לתקיפות המיוחסות לנאשם כנגד השוטרים נידום ובידוסה. עם זאת, קולר מסר בעדותו, לאחר שרענן זיכרוננו באמצעות קריאת דו"ח הפעולה שמילא סמוך למועד האירוע, כי בבואו למקום ראה, כך בלשונו: "אחד השוטרים נעמד מול אחד החשודים וביקש ממנו להירגע והחשוד לא נרגע, בשלב הזה הייתי במקום. גם אני ניגשתי לאותו בחור וביקשתי שיירגע. כתוצאה מזה שאמרתי לו, לא יודע מה עבר לו בראש, הוא דחף אותי לאחור ואני ועוד כמה שוטרים תפסנו אותו, הורדנו אותו לרצפה, ריתקנו אותו והוא נאזק".

מעיון בדו"ח הפעולה שערך, מסר קולר שהכוונה לנאשם 4. בהמשך הוסיף ביחס לנאשם: "הבחור ממה שזכור לי וכתוב בדו"ח הוא השתולל וזרק מילים שאני לא הבנתי ואני לא זוכר באיזו שפה. במהלך ההשתלטות עליו ברצפה הוא החזיק את הידיים שלו קרוב לחזה ובדרך זו התנגד לאיזוקו" (עמ' 70 לפרוט'). וכן: "ציינתי שהוא התפרע. ... רשום שביקשתי ממנו להירגע מספר פעמים" (עמ' 71 לפרוט').

כשנשאל קולר מדוע הוא ניגש דווקא לנאשם 4, הוא השיב: "כי ראיתי שהוא מתפרע ועומד מול שוטר אז ניגשתי לסייע לשוטר. ... הוא תקף אותי ואחרי זה הוא נכבל" (עמ' 72 לפרוט').

27. אציין כי התרשמתי מהנאשם כמי שהציג עמדה קרבנית וכעוסה על כך שהשוטרים התפרצו, לשיטתו, למסיבת יום ההולדת שארגן לעצמו בחיק חבריו לעבודה, ולמעשה הפסיקו אותה באופן טראומטי מבחינתו. הנאשם הכחיש כי הפגין אלימות כנגד מי מהשוטרים, אך אישר בעדותו כי התנגד למעצרו, כך בלשונו: **"אני זוכר טוב מאד שהידיים שלי היו ממש צמוד לחזה ולא נתתי שישימו עליי אזיקים"**, תוך שהדגים עם ידיו תנועת הצלב בצמידות לחזהו.

עם זאת, במהלך עדותו מסר הנאשם גרסה שונה, שאינה עולה בקנה אחד עם דבריו, בהשיבו לשאלה האם התנגד למעצרו. וכך השיב: **"נכון. הכל נכון. אבל זה לא היה התנגדות למעצר, זו היתה הגנה עצמית. אף אחד לא אמר שהוא שוטר. אני הייתי צריך לנחש שהוא שוטר עד שהוא היה במדים. זה לא אמור להיות ככה. הם צריכים להגיד אתה עשית ככה וככה ולכן אתה עצור"**.

התרשמתי כי הנאשם אינו מפנים את חומרת מעשיו ולמעשה מעדותו ניתן היה ללמוד כי הנאשם התנהל באלומות והתפרע, על אף שניסה להמעיט ממעשיו. כמו כן, הנאשם אישר בחלקים של עדותו כי הבין שמדובר בשוטרים, ומסר שזיהה את השוטרים שמסרו עדות מטעם המאשימה, כמי שהיו בדירתו באותו הלילה.

בהקשר זה אציין מספר אמירות של הנאשם בעדותו, כדלקמן: **"לא היו לי כוונות לגעת בו כי אני מבין מי היה מולי ומה עושים אבל אני לא יודע מה עושים מתי שהשוטר מרביץ את האזרח, איזו זכויות יש לאזרח? היה פה גם קצין, אני גם אותו זוכר טוב מאד ... הייתי מקבל מכות מכל קצת ולא יודע על מה. לא מכות, הם ניסו לסתום לי את הפה כי צעקתי, הייתי ממש עצבני"**.

הנאשם אישר כי הוא קיים שיחה עם נידם כששניהם היו קרובים זה לזה, אך הכחיש כי פגע בו, כך: **"אני זוכר שהייתי ממש קרוב, הייתי צועק וקרוב חזה מול חזה. אסור להפעיל כוח מול המשטרה. אני לא ילד, אני מבין מה הולך. ... בזמן ההתגוששות אני דיברתי וצעקתי על מרינה בתוך הדירה"**.

בסופו של דבר הנאשם לא רכש את אמוני ולא שוכנעתי כי השוטרים, כולם כאחד, ביקשו לטפול עליו אשמת שווא וליחס לו מעשי אלימות שכלל לא נעשו על ידו. למעשה מעדותו של הנאשם ניתן היה ללמוד כי הוא מבקש לטשטש את חלקו בנעשה, ושב וטען כי לא הבין מה השוטרים רצו ממנו.

28. חיזוק נוסף ומשמעותי לגרסת השוטרים מצאתי בעדותו של הנאשם 1, אשר זומן למסירת עדות מטעם ההגנה לאחר שדינו נגזר וחלקו במשפט הסתיים. בתחילה מסר הנאשם 1 בעדותו כי הוא לא יכול לומר האם הנאשם 4 תקף את השוטרים אם לאו, אך בהמשך עדותו נשאל שוב האם מלבד ויקטור, האחרים תקפו ואז השיב בחיוב, תוך שחייך באנחת רווחה, כמי ששחרר לחלל האוויר את האמת שהוסתרה קודם לכן (עמ' 108 לפרוט').

29. הנאשם 3, אשר העיד מטעם ההגנה, אישר בעדותו כי השוטרים הראשונים שהגיעו למקום, רפי וסיגל, לבדו

מדי משטרה, כך שלא היה חולק כי מדובר בשוטרים. התרשמתי שהעד ניסה להעצים את חלקם של השוטרים להעצמת האלימות באירוע, תוך היתממות באשר לחלקם של כלל הנאשמים. כך למשל, הנאשם 3 לא היה עקבי בתיאור של המגע בין נידם לנאשם, בעוד שטען שהנאשם קיבל סטירה מנידם, לאחר מכן תיאר אותה כמכת אגרוף ובהמשך ציין כי דובר בדחיפה. לא מצאתי כי עדותו של הנאשם 3, אשר כאמור הורשע במיוחס לו על יסוד הודאתו, סתרה את גרסת השוטרים.

30. מכל המקובץ, נחה דעתי כי הונחה לפניי תשתית ראייתית מספקת לצורך הקביעה כי הנאשם 4 היה שותף פעיל, לצד יתר נאשמים, בתקיפת השוטרים נידם, בידוסה וקולר, ובעניין זה אין נפקא מינה אם הנאשם הפליא מכות, סטירות, בעיטות או אגרופים, שכן מגרסת השוטרים עולה תמונה של היאבקות כוללת, רוויה בכוח פיזי, שבה לקחו חלק כל הנאשמים וביניהם הנאשם 4. שוכנעתי כי הנאשם היה מודע לעובדה כי מדובר בשוטרים. דומה כי לא בכדי נטען כי הנאשם הוא זה שבסופו של דבר נעצר ראשון, ואף לשם כך נדרשו השוטרים להפעיל נגדו כוח. מתיאור ההתרחשות שוכנעתי כי כוונת הנאשם הייתה להכשיל את השוטרים מלבצע תפקידם, החל מרצונו של נידם לערוך חיפוש אחר סמים ועד להשלטת סדר במקום. בנוסף לכך, ברי כי מדובר בתקיפה בצוותא של ארבעת הנאשמים, שכולם מלבד הנאשם הודו במרבית חלקם בנעשה (בהתאם לכתב האישום שתוקן בעניינם - כא/2). הנה כי כן, אני קובע כי הנאשם היה מודע להתנהגותו ולנסיבות וכוונתו הייתה למנוע מהשוטרים למלא את מלאכת השיטור עליה הופקדו ולהביא לסילוקם מהמקום.

הגנה מן הצדק

31. ב"כ הנאשם טען להגנה מן הצדק לאור הפגיעה ממנה סבל הנאשם כתוצאה מהאירוע כמתואר במסמכים הרפואיים שהוצגו (נ/4). נטען כי קיים פער בלתי סביר בין תיאור השוטרים את התקיפה לבין הממצאים העובדתיים, לפיהם לא נגרמו לשוטרים כל חבלות כתוצאה מתקיפה זו. עוד נטען כי הנאשם נחקר במשטרה בעודו סובל מזעזוע מוח וכי הטיפול הרפואי נעשה בשיהוי בלתי סביר.

32. עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. טענת ההגנה מן הצדק, הקובעת כי ישנן נסיבות בהן מוסמך בית המשפט לבטל כתב אישום אשר הגשתו עמדה בסתירה לעקרונות הצדק וההגינות, הוכרה כדוקטרינה מקובלת במשפט הישראלי בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221 (1996), בו נקבע המבחן הבא להחלטה של הדוקטרינה:

"המבחן הקובע כפי שאני רואה לאמצו, הוא מבחן "ההתנהגות הבלתי נסבלת של הרשות היינו התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם... המדובר במקרים בהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו. ברי כי טענה כגון זו תעלה ותתקבל במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כדבר שבשגרה ובענייני דיומא סתם. חשיבותה של טענת ההשתק הפלילי למקרים בהם התנהגות הרשות הייתה כה מקוממת עד כי אי אפשר להרשיע אדם, כשמי שמעמדו לדין הוא

שהביאו לכלל מעשה" (שם, בעמוד 370).

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (להלן: "בורוביץ"), חזר בית המשפט על ההלכה לפיה טענת ההגנה מן הצדק תתקבל במקרים נדירים בלבד, אך עם זאת קבע כי ניתן יהיה להעלותה גם במקרים בהם התנהלותה של התביעה הייתה רשלנית אך באופן אשר אינו עולה עד כדי התנהגות שערורייתית:

"...ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגותו הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר" (שם, בעמוד 207).

באותה פרשה נקבע מבחן משולש אשר יש להחילו כאשר מועלית טענת ההגנה מן הצדק. לפי מבחן זה יש לבחון בשלב הראשון, מהם הפגמים שנתגלו בהליך המשפטי שננקט כנגד הנאשם ומהי עוצמתם; בשלב השני, יש לקבוע האם ניתן לקיים את ההליך הפלילי, בצורה הוגנת וצודקת, חרף הפגמים שנתגלו בו. בשלב זה על בית המשפט לאזן בין האינטרסים הרלוונטיים השונים תוך התחשבות בנסיבות כל מקרה ומקרה והתייחסות, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, למידת הפגיעה ביכולתו להתגונן כראוי ולמידת אשמתה של הרשות. בשלב השלישי, על בית המשפט לבדוק, במידה והשתכנע כי ההליך אכן נוהל באופן אשר נוגד את עקרונות הצדק וההגינות, האם ניתן לנקוט באמצעים מתונים יותר מאשר ביטול כתב-האישום על-מנת לרפא את הפגמים. (ראו גם: 7014/06 מדינת ישראל נ' אהרון לימור (ניתן ביום 04.09.2007)).

33. דוקטרינת ההגנה מן הצדק, כפי שפותחה בפסיקה עוגנה בסעיף 149(10) לחסד"פ. לפי האמור בסעיף, נאשם רשאי לטעון כי "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". המבחנים שנקבעו בפרשת בורוביץ ממשיכים, אם כן, להנחות את בית המשפט בבואו לבחון האם יש לקבל טענה של נאשם לפי סעיף זה, ואף את הטענות שהועלו בעניינו של הנאשם אבחן לאורם.

34. כפי שכבר קבעתי, אין חולק כי השוטרים השתמשו בכוח לצורך מעצרם של החשודים ובמסגרת התגוננותם מפני האלימות שהופנתה כלפיהם. משמצאתי כי מעצרו של הנאשם 4, כמו גם יתר הנאשמים, נעשה בסמכות, רשאים היו השוטרים להשתמש בכל אמצעי סביר הדרוש לביצוע המעצר ובכלל זאת הפעלת כוח סביר והשוטרים אף תעדו בדוחותיהם ופירוטו בעדותם את הנדרש מהם מבחינה פיזית לשם ביצוע המעצרים השונים. אין נפקא מינה, אם השוטר נפגע מהתקיפה, והעדר חבלות על גופו אינה הוכחה למידת הכוח שהופעל נגדו ולסבירות הכוח שהפעיל מנגד. יצוין כי מן העדויות שבפני עולה כי במהלך האירוע נקרעו מדוי

של השוטר נידם ודי בכך כדי ללמוד כי הופעלה נגדו אלימות באופן שחייב הפעלת כוח סביר כנגד תוקפיו.

נטען כי הנאשם הותקף בידי השוטר נידם, תקיפה שתוצאתה זעזוע מוח. במהלך חקירתו במשטרה לא ידע הנאשם להסביר כיצד קיבל את המכה בראשו (ת/9), אולם בעדותו ובסיוור בביתו הסביר שקיבל מכה בראשו ממדף במהלך נפילתו ולא כתוצאה מהמכה שקיבל מהשוטר: "... פתאום...פורצים שני שוטרים - בחור ובחורה. אני בתור בעל הדירה פוגש את השוטר ומבקש שהוא יאמר לי מי הוא ומה הוא עושה בתוך הדירה שלי. התשובה שלו היתה אגרוף לפני. המכה הזו הפילה אותי לרצפה ותוך כדי הנפילה היה קיר ובקיר היה חור ויש מדף... תוך כדי הנפילה קיבלתי מכה מהמדף בראש. בסוף מסתבר שבגלל המכה הזו היה לי זעזוע מוח, היה לי נפוח וכל המכות זה מהפגיעה במדף" (עמ' 67 לפרוטוקול מיום 17.5.2016).

הנאשם 4 נחקר במשטרה (ת/9) בשעה 3:30, כשלוש שעות לאחר האירוע. במהלך חקירתו לא מסר הנאשם 4 כי הוא חש ברע או סובל מכאבים בראשו, אך לא בסיום החקירה כאשר נשאל האם יש לו דבר מה להוסיף, אך לעומת זאת ביקש להוסיף כי בדירה מצוי סכום כסף שהוא חושש שיעלם. עדותו הייתה סדורה ונהירה ומן האמור עולה כי לא נמנע ממנו להעלות טענות נוספות ככל שהיה מבקש לעשות זאת באותו המועד.

הנאשם נבדק על ידי רופא ביום 19.1.2013 בשעה 21:40 ונמצא כי הוא סובל מזעזוע מוח (נ/4). על פניו לא נשמע הסבר לשיהוי בהבאת הנאשם לפני רופא, אך גם אם נפל פגם בהתנהלות המשטרה בהקשר זה, אין בכך פגיעה מהותית בזכויותיו של הנאשם באופן המצדיק סעד של ביטול כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק ולא היה בכך כדי לפגום בניהול ההליך הפלילי.

יצוין כי ב"כ הצדדים מסרו לבית המשפט כי בעניינם של הנאשמים 3 ו-4 הוגשה תלונה למח"ש ובתגובה נמסר כי מח"ש לא מצאה הצדקה לפתוח בחקירה נגד השוטרים בנסיבות המקרה. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה.

לא מצאתי אם כן כי עניינו של הנאשם מצדיק ביטול כתב האישום על יסוד החלת הגנה מן הצדק.

35. בנוסף, ולו למעלה מהצורך אציין כי לא נעלם מעיני שהנאשם היה נתון להשפעת אלכוהול במהלך האירוע. הנטל להוכחת מצב שכרות ולקיומם של התנאים הנדרשים לשם החלת הגנת השכרות, הקבועה בסעיף 34ט' לחוק העונשין, מוטל על הנאשם. סעיף 34 לחוק העונשין קובע חזקה שבחוק, ולפיה מעשה עבירה נעשה בתנאים "... שאין בהם סייג לאחריות פלילית", ונאשם המבקש לסתור את החזקה, נושא בעניין זה בנטל השכנוע, לאמור: עליו להוכיח את היפוכה של החזקה ברמת הוכחה של הטיית מאזן ההסתברויות לטובתו. אם הניח הנאשם תשתית ראייתית מספיקה כדי לעורר ספק סביר בדבר התקיימותו של הסייג, יחול סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין ולפיו "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול

הסייג". לאמור: החזקה, על-אף היותה "חזקה שבחוק" - תופרך מכוח הספק. קיומן של שתי ההוראות האמורות יוצר מצב שבו נטל השכנוע - ועל-כן גם נטל הבאת הראיות - להפרכת החזקה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין, מוטלים על הנאשם, אך עם זאת, ספק סביר, אם נותר כזה, פועל לזכותו של הנאשם ומחלץ אותו מאחיזתה של החזקה.

הנאשם כלל לא טען להגנת השכרות ועל כן די בכך כדי לשלול סייג זה לאחריותו הפלילית. יתר על כן ולו למען הסר ספק, אציין כי התרשמתי מהודעת הנאשם במשטרה, שנגבתה שעות אחדות לאחר האירוע, כי הנאשם היה מודע לכל שהתרחש, עד כדי שהביע חשש לגורל כסף שנשאר במטבח בביתו. הנאשם זכר פרטים רבים ואף בעדותו בבית המשפט לא טען כי לחומר המשכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או יכולתו לשלוט במעשיו.

נחה דעתי אם כן שהנאשם לא איבד את כושר התובנה וההבנה לגבי השתלשלות האירועים. לאור זאת, והגם שאין חולק כי הנאשם היה נתון להשפעת אלכוהול בעת התרחשות האירועים המפורטים בכתב האישום, אין בידי לקבוע כי במהלך ביצוע העבירות המיוחסות לו, הנאשם היה מצוי ב"מצב של שכרות", כהגדרתו בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין. הנאשם שלט על מעשיו, הבין את אשר הוא עושה ואת הפסול שבהם והייתה לו היכולת לרסן עצמו ולהימנע ממעשיו אלה.

סוף דבר

36. מכל המקובץ, לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי כי הונחה לפני תשתית ראייתית מוצקה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, לביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

37. אשר על כן, משכתב האישום ייחס לנאשם שתי עבירות בלבד של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) ו-3 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הריני מרשיעו בביצוע עבירות אלה.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ז, 05 יולי 2017, במעמד הצדדים.